

**R.D. Iacobi Marchantii, Pastoris Et Decani Covviniensis
SS. Theolog. Professoris, Rationale Evangelizantivm**

Marchantius, Jacobus

Coloniae Agrippinae, 1661

Lectio 18. tripartita. De Cantico Simeonis: Nunc dimittis servum tuum
Dominæ, secundùm verbum tuum in pace: Quia viderunt oculi mei
salutare tuum. Im prima parte dicitur. quomodo Christus qui est ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56372](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56372)

neone sene divinas decantant laudes. Appropinquant vidua, & cum Anna vidua gloriam Dei annuncient. Appropinquant Virgines cum MARIA Virgine in Filij Dei præconijs exultantes. Appropinquant Maritai, jungantque se cum JOSEPH lætitia exultantes Appropinquent pueri, puero JESU societatem facientes. Appropinquent Justi, cum istis, imo & cum Angelis in spiritu pietatis & devotionis. Appropinquent peccatores, turtorem & columbam gementem offerentes, cum spiritu cõpunctionis. Appropinquent omnes filij adoptionis ad hoc sacrificium Filij Dei naturalis, ut participes fiant redemptionis & fœchis cum sene mortis. Quicumq; in spiritu venerit in templum, non erit expers benedictionis, nec amplexus spiritualis; si cor & ulnas voluerit aperire amoris, instar Annæ & Simeonis.

pro offensis, non poterit repelli, sed cum pace & gratia dimittetur.

DE CANTICO SIMEONIS.

LECT. 18. tripartita.

Nunc dimittu servum tuum Dominus, &c. Luc. 2.

Simeoni justo & annofo ad hoc tantum videtur vita prorogata, ut Jesum ulnis complecteretur, & ut Salvatorem omnibus annunciatat venientem. Poterat ergo cum Propheta sæpe repetere, umco Salvatoris videndi, cum que alijs annuntiansi desiderio succensus. Domine ante te omne desiderium meum. & gemitus meus à te non est absconditus. Et iterum cum Moyse poterat dicere. Domine si inveni gratiam in oculo tuo, ostende mihi faciem tuam. Nec poterat ei Dominus respondere: Non videbis me homo. & vivet, quandoquidem iudicium erat ejus desiderium post Jesum viliun de finere vivere, & videndo mori, vel moriendo videre. Magna ergo flamma amoris & pietatis in ejus fuit succensa corde, dum potius est desiderio, cujus scintillæ tot sunt, quot verba, quæ de promptu in complexu Salvatoris, in cantico isto suavisone. Quod quidem verbis breve est, sed mysterijs fœcundum, quia ostendit se pervidisse sublime istud mysterium à sæculis absconditum, mysterium scilicet incarnationis & Redemptionis omnium populorum, quod plene non agnoverant Apostoli nisi post Spiritum sanctum deicendentem. Immo Petrus post Spiritus descensum adhuc non agnoverat mysterium istud. Redemptionis ad Gentes spectare, unde visione linteæ à Cœlo dimissæ debuit edoceri. At Simeon illud perfecte agnovit, & palam hic prædicavit, aliaq; mysteria Crucis per revelationem scivit, de quibus ad Virginem verba facit. Pauca igitur de hoc Cantico amoris pleno & flammivomo proponemus.

Exordiu.

Psal. 37.

Exod. 34.

B. Virgo cordis secura semper donas

Occursus Christi

omni.

Audi hac de re quod B. Angelæ de Fulgino legitur contigisse hodiernâ die, cum in spiritu in templum ingressa esset. In vita eius cap. 4. sic legitur, in Purificatione B. Virginis, cum essem (inquit) nãne in Ecclesia Fratrum Minorum de Fulgino, facta est mihi locutio dicens: Hac est hora, qua Virgo venit cum Filio in templum. Et hæc audivit anima mea magno cum amore, & vidi Dominam intantem, obviavitque illi anima mea cum magna reverentia. Et cum vereretur accedere, extendit ad me Filium suum, magnam animam meam dans securitatem, & dicens: O dulcissima Filij mei illius accipe in brachia tua. Sic subito remansit puer in brachijs meis totus nudus, & cum direxisset in me oculos, quos prius videbatur habere clausos mirum sensi amorem: Exiit enim de eius oculis tantus splendor, & ignis amoris ac lætitiæ, ut sit mihi indicibile. Et tunc subito apparuit immensa quadam majestas ineffabilis, dixi que mihi: Qui non viderit me parvum, non videbit me magnum. Iterumque dixit: Ego veni ad te, & obtuli me tibi, ut tu offeras mihi. Hæc omnia vidit & audivit anima mea elevata, & tunc modo mirabili & indicibili obtulit ei anima mea se ipsam, nihil sibi, nec de se, nec de alijs referendo. Et intellexit Deum hanc oblationem gratissimam & acceptissimam habere. Ita tibi.

Referit Thucidides, Atheniensem quandam, inclytum militæ Duem, Regis ita nam incurrisse, ut de capite ejus ageretur. Quid ageret ipse tanto in discrimine? Regnam accedit, & ad ejus pedes pro volurus cum lacrymis, instanter supplicat, ut apud Regem intercedere dignetur. Cui illa: En parvulus unicus Regis filius unice dilectus, suscipe eum in ulnas, & cum eo coram Rege te sille, & amore filij dilectissimi quem gestas, veniam deprecare, non patiens repulsiam. Acque vitæ Regi- bro mysi, na consilio, & quidem felicissimo exitu: nam vi- 37. 7. lect. so filio mox ei Rex culpam omnem remisit. Agat 4. in fine. idem peccator, cum fiducia è brachijs Reginae elementissime cum Simeone & Anna filium Regis suscipiat, & perillum Regem æternum deprecetur

Multe sunt causæ, cur de Christo Domino dicitur. Pars I. Uerat Propheta Mias: Vere tu es Deus absconditus, Deus Israel Salvator.

- 1. Ipse enim qui in Nativitate æterna in Patris scinditas mente, velut in umbrato monte, lucem habitat inaccessibilem, & nobis absconditam, etiam post re- atiqui- rum creationem varijs sese sub figuris olim abscon- sua ma- nifestavit.
2. Veniens in hunc mundum absconditus voluit / sai 45. agere in Matris utero, novem mensium spatio.
3. Ex utero hoc progrediens, in stabulo & præ- sepio, in pannis & fœno velut absconditus latet, nostræ etiam carnis infirmitate velatus. Sive igitur mysterium Nativitatis æternæ sive mysterium Nativitatis terrenæ consideres, merito poteris dicere cum Propheta: Vere tu es Deus absconditus, Deus Israel Salvator.
4. Postmodum is qui Deus homo erat, vitam quandam egit absconditam triginta annis, sine mi-

Psal. 148

raculis aut signis, sine aperta manifestatione divinitatis; ita ut septem annis latuerit in Aegypto, reliquis in Nazareth servilibus vacans operibus tamquam fabri filius: ergo & de his omnibus annis merito dicemus: *Verè tu es Deus absconditus.*

5. Ulterius post illos triginta annos, quadraginta dies peragit in deserto, ibi velut latens & incognitus, inter rupes & saxa recumbens, & jejuniens, quasi egeret jejunio, & remedio hominis peccatoris: ergo & ibi verum est: *Tu es Deus absconditus.*

6. In cruce, quis eum agnosceret inter tot angustias & blasphemias, aut in sepulchro in pulvere jacentem, syndone & linteis velatum? An non & tunc verum est, *Verè tu es Deus absconditus?* Certè illa Crux quae fuit ejus Ara, merito gestare possit eandem inscriptionem, quam Paulus Athenis invenit: *Ignoto Deo.* Postremò, is qui se abscondit sub carne, in utero, in Aegypto, in deserto, in cruce, in sepulchro, voluit & carnem, & animam, & divinitatem sub panis & vini specie abscondere in Sacramento. Verè infinitus titulus: *Tu es Deus absconditus, Deus Israel Saluator.*

Ab. 17.

Israel Deus manifestus.

Attamen non potest Christus dici absconditus Israel Deus, quandoquidem Israel idem est quod videns Deum: vidit ergo eum quicumque de Israel est, videt per fidem, agnoscit per adorationem; videt divinitatem sub carne, agnoscit potentiam sub infirmitate. Agnoscit hunc alii ignotum Deum, sive in infantia, sive in perfecta aetate; sive in utero, sive in praesepio, sive in Nazareth, sive in Aegypto, sive in deserto jacentem, sive in horto incurvatum, sive in patibulo extensum, sive in sepulchro, & in fine usque saeculi agnoscit in Sacramento, quem Angeli adorant in caelo. Nunquam verò defuerunt aliqui qui verè de Israel essent, tamquam à Deo electi testes, qui eum alii manifestarent; ita ut possimus è contrario dicere: *Verè Dominus, tu es Deus manifestus, Deus Israel Saluator.*

1. Propheta.

Primò quidem antiquitus electi sunt Prophetae de Israel, qui Deum latentem sub variis similitudinibus & figuris aliis manifestarent; unde & videntes dicti sunt, quasi per Prophetam lumen procul conspicientes, & agnoscentes eum qui venturus erat. Talis erat Jacob, qui oculo prophetico Christum agnoscentes moriendo, dicit: *Expectabo salutare tuum Domine.* Talis & Abacuc: *Ego autem in Domino gaudebo, & exultabo in Deo Jesu meo.* An non hi & similes poterant dicere: *Viderunt oculi mei salutare tuum, lumen ad revelationem gentium, & gloriam plebi tuae Israel.*

Gen. 49. Abac. 3.

2. Maria & Joseph.

Secundò, dum in utero clausus agit, agnoscit eum de canit MARIA: *Exultavit spiritus meus in Deo salutari meo.* Agnoscit Joannes, de utero in uterum figens aciem oculorum. Agnoscit & Elisabeth per exultationem prodigiosam infantis adorantis Deum

aliis incognitum. Et hi igitur de Israel erant, & poterant dicere: *Viderunt oculi mei salutare tuum.* Ergo verè tu es Deus absconditus in utero, sed Israel manifestus, & Christus!

Tertiò, dum in stabulo & praesepio absconditus, Pastores, tamquam qui primitiae erant Israelis: agnoscunt & adorant Deum incognitum, oculo fidei illuminato sibi manifestum. Agnoscunt & postmodum, stellâ monstrante, Magi & Reges, quem non vult agnoscere cum suis Herodes, quia & ipsi erant de Israel, non secundum carnem, sed secundum spiritum & promissionem. Poterant ergo etiam hi dicere: *Vide: vult oculi mei salutare tuum; lumen ad revelationem gentium, & gloriam plebi tuae Israel.*

Et quandoquidem dies, quo advenit adorantes, Epiphania, hoc est manifestatio, dicitur; nos iterum dicere hic possumus: Verè, & Domine, tu es Deus absconditus in stabulo, & manifestus in stabulo: manifestus utique praedivinitas à te testibus veris secundum spiritum Israelitis.

Quartò, dum agit absconditus & ignotus in Aegypto, non defuerunt ultra JOSEPH & MARIAM, qui eum agnoscerent, idolis tunc corruentibus, & oraculis daemoniorum cequantibus, aliisque nonnullis signis divinitus editis, ut puer ille divinus ab Aegyptiis agnosceretur, qui etiam de Israel confiterentur, electi testes divini mysterii, & Salvatoris nati. Sed & infans ab Herode occisus propter puerum tunc natum & absconditum, mox agnoverunt eum, verè proles Israelis, & primitia Martyrum infanti Deo dedicate. Itaque & tunc is tyrannus fuit absconditus, Israelitico germine ut Saluator fuit manifestus.

Quintò, Qui in deserto quadraginta diebus latuit, jam paulo ante Joanni fuerat voce coelica manifestatus in baptismo, qui & ad hoc fuit missus, ut eum manifestaret Israelis, sicut ipse testatur: *Propterea veni in aqua, ut manifestetur in Israel.* Atque etiam postmodum Petro, Joanni, Jacobo, a peritissime fuit manifestatus in monte, tamquam electis testibus gloriae suae: ubi iterum vox Patris eum manifestavit, lumen quoque & gloria promittens ex ejus corpore. Et hi poterant dicere: *Viderunt oculi mei salutare tuum, lumen ad revelationem gentium, & gloriam plebi tuae Israel;* nam de Israel ipsi electi sunt, per totam gentes omnium Electorum, qui postmodum Dei gloriam in aeternitatis monte sunt visuri. Iterum igitur & hic dicere possumus: Verè Domine, tu es Deus absconditus in luce, & in nube: & tamen Israelitis manifestus in luce & divina voce agnitus ab Elia & Moyse, agnitus à Petro, Jacobo, & Joanne, totius electi Israelis nomine.

Sextò, Dum agit ignotus Deus in cruce, & postmodum latens in sepulchro sub rupe, non defuit israelitis & prodigiis suis eum manifestante. Nam & Centurio pro-

3. Pastores & Magi.

4. Aegypto.

5. Inm-

6. Ioan. 1.

7. Matt. 17.

8. Centurio pro-

pronunciat: Verè filius Dei erat isto; & multi percutebant pectora sua revertentes à crucifissione. Certè hi de Israhel electi erant, ut fieret eis Deus Israhel Salvator manifestum, qui reprobris Principibus & Scribis despectus erat; & absconditus.

belli, pacem adferens & quietem. Ideo Abrahæ dicitur: Tu autem vades ad Patres tuos in pace, nutritus in senectute bona.

Sed mirum videri potest, cur Sanctus senex tam cito cupiat dimitti: an non satis foret, ò Simeon, divino hoc puero diutius te frui? dum vitam portas, cur non diutius illam tenere exoptas? Dicigitur, ò Simeon, & ediffere nobis desiderii tui causas: arreclis auribus eas excipiemus. Respondet ipse: Tria sunt quæ me ad id impellunt ut dimitti exoptem.

1. Quia cum mors omnibus terrore sit, nunc dum vitam manibus & sinu gesto, metus omnes adimitur, nec elabi cupio hanc tutò moriendi oportunitatem. 2. Video oculis adeo ingens bonum, ut nihil amplius sit expectandum quod videam; immò claudendi oculi sunt, ne rebus sedentur humanis, ne in rem turpem vel incertam incurram, & pulchritudinem ac lucem, quam oculis hausi, mihi eripiant. Denique, animadverto quanta puer iste passurus sit, quantum sanguinis fufurus, quam crudeli morte configendus; horrent oculi horum aspectum, & in mortem claudi malant, quam suspexit hæc videre. Tu, ò Mater, hæc videbis, & heu! Et gladius animam tuam pertransibit, dum elevabitur in signum, cui contradicetur. Ego autem quasi Cygnus cantans, vitam finem exopto, & viam patrum latus ingredior, cum Iacob viro filio

Simeon cur se dimitti pe-
tat.

Gen. 46.

pronuncians; tam latus moriar, quia vidi faciem tuam, & super sarem te relinquo. Aveo quoque quætocitè Patribus meis in carcere detentis in lymbi tenebris, lucem hanc quam oculis meis vidi, adventuram nunciare, ut & ipsi mecum exultent in Deo salutari suo. Has porro rationes indicant SS. Patres, & maxime postremam, quæ videtur optasse dimitti Simeon, ne cogereur videre contradictiones contra Christum suscitandas, opprobriaque & mortem crudelem. Vnde illam B. Tymotheus Ierosolymitanus exprimit his verbis. Absolvat nunc quæso Domine, ne dimittis hic habitans, quæ nolim intueri compellar; etenim Spiritus S. qui in me est, alia ostendit quæ in te futura sunt. Di. Serm. de morte ergo me nunc; obsecro, ne videri nefarium iudico. Simeonem in te facinus, ne videam coronam ex spinis contexam, ne videam servum alapam insipientem, ne videam lanceam in te adactam, ne videam te clavus cruci affixum. Nimirum tantà iam conspectà luce, tanto concepto gaudio, non cupit videre obscuritatem & horrorem, non tenebras aut luctum amarum; quem sentiet omnis creatura in morte Salvatoris, quæ gaudium quoddam experta est in adventu & Nativitate ejus.

Hoc referabatur Mariæ; quæ quoniam in partu fuerat doloris experta, experiri debebat illum in Passione filii, ut consors foret & cooperatrix redemptionis. & hoc est quod ei dicit Simeon: Animam tuam pertransibit gladius doloris, dum scilicet novo quodam partu cum filio paries filios adoptionis & salutis.

Gg Por-

PAR II.
Quomodo
specialiter
se Simeoni
manifestavit.
Mal. 3.

Postremo, ut ad propositum nostrum propius accedamus, absconditus fuit Christus sub pannis infantie, in gremio matris ad purificationem accedentis, quasi infantem communem gestaret; sed debuit manifestari in templo Israhel, cuius ipse Salvator advenerat, de quo & propheta dixerat: Ecce venit ad templum sanctum suum Dominator, quem vos quaritis, & Angelus testimoni quem vos vultis. Ideo ad hoc eliguntur Simeon & Anna, expectantes consolationem Israhel. Et propterea ille coram toto Israhel, in divinas laudes pueri erumpit, inclamans: Nunc dimitte servum tuum, Domine, secundum verbum tuum in pace, quia viderunt oculi mei Salvatorem tuum. Nunc dicit cum Iacob, non cum timore ut ille, sed cum summa exultatione: Vidi Dominum, & salva facta est anima mea. Satis diu importunis desideris luctatus fuerat cum Deo totà nocte meroris; nunc illucescente aurora consolationis invalescit, & petit benedictione potius, dimitti petit, gratias agens & benedicens. Et quidem tali gratias agit Cantico, quod in Ecclesia in finem ulque sæculi perdurabit, & luce suâ oculos caligantes illuminabit. Itemque hoc fuit solitum antiquis Patribus, specialiter aliquo beneficio percepto, laudis & gratitudinis cantica deprecari. Sic fecit Moyses & Aaron Aegyptiis submersis. Sic Debora Prophetissa victoria contra Sisaram Principem reportatâ. Sic Anna mater Samueli, prole hac impetratâ. Sic Ezechias, accepto beneficio de vitæ suæ prolongatione, Sic Tobias, oculorum recepto lumine. Sic Iudith, truncato Holoferne. Sic pueri in fornace Babylonie. Denique, sicut in novo etiam testamento egit MARIA post salutationem Elisabeth cognatæ, & Zacharias in natiuitate Ioannis receptâ voce. Ad horum ergo omnium imitationem Simeon hoc canticum deponit totâ cordis affectione. Et quia hæc tria cantica Zachariæ, MARIE, Simeonis, specialiter laudes continent, & gratiarum actionem pro filii Dei incarnatione, ideo in Ecclesia repetuntur quotidie.

Gratiarum actio
pro beneficiis
acceptis impendenda.

Et quidem sub noctem istud decantatur ut intelligat quilibet Fidelis sic diem transigendum, quasi eâ nocte mors incubat, & ideo non anxia conscientia sed lætâ, uniuersique expectandus formis quasi imago mortis, quia & ipse non rarò in mortem desinit; providendumque ut sit mors nobis quedam demissio ex hoc carcere, ad quietem & pacem æternam, & ideo uniuersique cum Simeone cantandum: Nunc dimittis servum tuum Domine, secundum verbum tuum in pace; iusto enim cuiuslibet quamdiu in corpore agit bellum quoddam instat cum Carne, Mundo, Sathana: sed mors finis est

Rational. E. viang.

Gen. 31.

E. gy.

innu-

antibus.

Mat. 17.

Centu-

riorum.

PARS III.
Quomodo
feliciter
mori Si-
meon nos
docet.
Num. 23.

Porro Simeon exultans jam appropinquante morte, omnibus pijs exemplum dat & aimum mortem cum hilaritate expectandi, nam omnium iustorum felix est exitus, dicente etiam impio Balaam. *Moria tur anima mea morte iustorum, & novissima mea sunt similia novissimis eorum.* E contra vero impiorum infelix est exitus, nec dimittuntur in pace; sed acerbissimum eis tunc incumbit bellum, cum verme conscientia, cum demone; cum igne. Et idem cantus eorum tunc non est nisi cantus maledictionis & blasphemiae, quo sibi suisque parentibus, imò Deo & omnibus, maledicunt creaturis: Tunc eis non contingit videre salutem Dei, sed omnibus circumvallari malis, vae undiq; & vae & aeternum vae cõspiciunt, sive supra, sive infra, sive intra, sive circa oculos vertant. Suprà enim caelum clausum intuentur; infra infernum apertum, intrâ conscientiae remorsum, circa demonum vultum horridum quae omnia mibi eis bellum ingenerant. Abiq; dubio acerbum sibi bellum experiebatur ille, quia apud Divum Gregorium his circumvictus in- clamabat *Inducias vel usque mane, inducias vel usque mane;* sed inducias non habuit, qui dum pacem cû Deo & cõscientia inire poterat, penitus negligit & contempnit. quæ tempore suo illud Propheta attēdere debebat. *Super custodiam meam stabo, & signam gradum super visitationem meam. Et considerabo quid respondere debeam ad arguentem.* Quasi diceret: Omnibus alijs relictis, in custodia mei sollicitudine & perpetuo vigilabo, in cura bonae conscientiae pernox & pervigilo, non pacebo supinus, sed signam gradum ad hostium incursum paratus, ut Duci meo rationem valeam reddere pervigilis & constantis animi in excubiis mihi commissis.

Hom. in
Evang.

Abat. 3.

Vitam ergo omnes nos in egressu illo, in quo gravior nobis incumbit conflictus, cavere valeamus cû Simeone. *Nunc dimittu servum tuum Domine, secundum verbum tuum in pace.* Hoc autem fiet si sapius Salvatorem nostrum ulnis fidei & dilectionis amplectamur, qui nobiscum se futurum promittit usque in finem saeculi, & adesse spondet in exitu periculoso, & discrimine ancipiti. Habemus itaque eundem quem Simeon in altari, brachisque sinceri amoris & fidei cum cum voluerimus, possimus amplecti; spondet autem ipse nos implere omni benedictione caelesti, & tamquam lumen & salutarem Deum, depulsis tenebris, nos illuminare, & deducere in viam pacis & aeternitatis.

Serius in
vita eius

Dab. 12.

Hanc vocem Simeonis in extremo spiritu pronuntiabat sanctus Eligius Episcopus, plenam spei & gaudii: *Nunc inquit, dimittite Domine, servum tuum secundum verbum tuum in pace.* In quibus verbis animam Deo reddidit: vixque est instar stellae in crisis modum compositae, in Caelum ferri rectissimè, sic Deo specialiter disponente, quia eius vita perpetua quadam crux fuerat, & ipse alius praeluxerat verbo vita & exemplo doctrina. Sic in illo complebatur illud: *Qui ad iustitiam ven-*

diunt multos, subleventur quasi stella in perpetuas aeternitates.
Similiter S. Maria Aegyptiaca ex hac vita migravit cum quadraginta annos in deserto exegisset, hominibus incognita, Angelis solis nota) tandem à Zoizima Abbate divino impellente spiritu fuit visitata, & ab illo vivifica suscipiens myrteria, extensis in caelum manibus, cum lachrymis ingemiscens, dixit: *Nunc dimittu ancillam tuam Domine, secundum verbum tuum in pace; Quia viderunt oculi mei salutem tuam.* Et his dictis, anima mox in caelum evolavit, ad pacem & lucem aeternam visiois.

Sic & alii non pauci, si non iisdem planè verbis similibus tamen, idemque cum Simeone desiderium & gaudium exprimentibus, in extremis usi sunt, cupientes dissolvi, & esse cum Christo, cupientes dimitti, & videre in aeternum salutem Dei. Inter hos S. Franciscus qui in Ecclesiam B. Mariae Angelorum deportatus, ubi spiritum gratiae primo hauserat, ibidem spiritum vitam in manus Redemptoris reddidit in his verbis, *Educ de custodia Domini animam meam ad confitendum nominis tui me expectant iusti domus: retribuam vobis. An non hoc eius desiderium, hæcque vox eius postrema consonat cum voce & desiderio iusti Simeonis? Quid est aliud educi animam de custodia, quam dimitti in pace? Ad quid vero hæc ductio aut dimissio, nisi ad videndum clarus salutarem Dei, ad confitendum plenius nomini Domini cum electis & iustis, qui expectant retributionem satorum suorum, & adimpletionem numeri praedestinatum.*

Sic & S. Stephanus ubi morti vicinus inter saxa crepitantia vidit oculos in caelum intentis salutarem Dei, lesum stantem à dextris virtutis Dei, in clamabat: *Domine Iesu suscipe spiritum meum, & non statuas illi hoc peccatum;* & his dictis, obdormivit in Domino. Quid est, suscipere spiritum meum, inquit S. Aug. nisi idem ac si diceret: *Tibi vixi, tibi morior accipe spiritum meum de manu eorum qui odertunt tuum. Facisti me victorem, recipe me in triumphum. Illi persequitur, tu suscipis illi vixisti, tu introitum. Dic spiritus meo, intravit gaudium Domini tui.*

Similiter S. Agatha post varia tormenta in carcerem reducta semiviva, sic Dominum est precata: *Domine qui me custo disti ab infantia, qui ab hostibus dimo amorem sacculi, qui me carnis tormento superiorem fecisti, accipe animam meam.* Ea vero in oratione migravit in caelum.

Denique S. Gorgonia soror S. Gregorii Nazianzeni læta erat in extremis, & cum gaudio vitam finivit, ad illam eandem pacem adipitans; ad quam Simeon iustus; nam eius hæc fuerunt extrema verba: *In pace, in idipsum dormiam, & requiescam.* Quæ verba quondam luminans S. Aug. in quodam spiritus fervore, sic pronunciat *O in pace, o in idipsum, o qui dixit dormiam & requiescam.* Non ab simili modo verba illa Simeonis luminantes; *Nunc dimittu ser-*

Mortem
sancti
cum
gaudio
exspiant.

Psal. 143.

Abat.

Aug. Ser.

Psal. 40.

193. Et si